

Dosud žily ve stínu
svých mužů.
Teď budou
určovat pravidla.

KMOTRY

CAMILLE AUBRAY

Neodolatelný román o čtveřici žen, jež se v jedné italsko-americké rodině staly navzájem švagrovými. Poté co se jejich manželé za druhé světové války z různých příčin od rodiny vzdálí, nezbyvá „kmotrám“, než převzít otěže... Nedůvěřivé newyorské podsvětí ovšem brzy zjišťuje, že tyhle ženy jsou ochotné se za rodinný podnik a místo ve společnosti bít jako lvíce.

Od autorky bestselleru *Vařila jsem pro Picassa*.

„Napínavý multigenerační příběh čtveřice žen řídících italskou rodinu napojenou na mafii, který se odehrává na pozadí New Yorku za druhé světové války ... Věrohodná feministická variace mafiánských příběhů, jimž dosud dominovali muži.“

– Publishers Weekly

Camille Aubray

KMOTRY

Camille Aubray

KMOTRY

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE GODMOTHERS. Copyright © 2021 by Camille Aubray LLC.
Published by arrangement with William Morrow, an imprint of
HarperCollins Publishers.

Translation © Věra Kotábová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-599-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-598-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-200-4 (print)

Pro Rose

PROLOG

NICOLE

New York, duben 1980

Dokud mému manželovi nenabídli místo v Bílém domě, nikdy jsem nemusela žádat svoji kmotru o laskavost. Bylo to v dubnu roku 1980. S Jamesem jsme tou dobou bydleli v New Yorku teprve rok. Seznámili jsme se v Paříži, kde jsme se i vzali, ale protože jsme oba byli rodilí Američané, považovali jsme Spojené státy za svůj domov a rádi jsme se tam vrátili. Usadili jsme se na Manhattanu a docela si tam zvykli. Já jsem nastoupila do Time Inc. a připravovala jsem pro ně rešerše, James působil v advokátní kanceláři.

Jednoho krásného jarního dne mi James oznámil: „Dneska jsem měl zajímavý rozhovor se Cyrusem Vancem. Chce, abych s ním šel do Washingtonu na ministerstvo zahraničí.“

„Ministr zahraničí stojí o to, abys pro něho pracoval?“ opakovala jsem ohromeně. Probírali jsem to při svíčkách u večeře v naší oblíbené restauraci, stejně jako každé důležité rozhodnutí.

„Nebude to nic snadného, protože prezidenta Cartera dusí kvůli té krizi s rukojmími v Íránu,“ připustil James.

„Ministr Vance je sice dobrý vyjednávač, ale v Bílém domě se kvůli tomu teď hodně přou. A chudáku Vanceovi se zrovna zhoršila dna, tak se jede léčit na Floridu. Řekl mi, abych tu nabídku na práci doma probral ‚s manželkou‘.“

Protočila jsem panenky. „Předpokládám, že mám štěstí, že neřekl ‚se ženuškou‘,“ zamručela jsem.

James se zakřenil. „Jakmile se vrátí z té zdravotní dovolené, bude chtít vědět, jak jsme se rozhodli. Když budeme souhlasit, FBI nás začne prověřovat. Budou zkoumat všechno o nás dvou – naše přátele, rodiny, dosavadní práci, budou zpovídat i lidi, co nás znají. Vance tvrdí, že mu mám říct všechno předem – čistě proto, aby nedošlo k nějakému překvapení.“

„Což má znamenat co?“ zeptala jsem se, protože jsem pořád ještě nebyla úplně v obraze.

„Vždyť víš. Musí vyšetřit, jestli v naší minulosti nebo v minulosti našich příbuzných není něco, kvůli čemu by nás mohli vydírat, něco v tom smyslu. Řekl jsem mu, že já pocházím ze skromných poměrů a že neznám čestnější a hodnější lidi než tvou rodinu.“

Pak mi dal v mihotavém světle svíčky láskyplnou manželskou pusou, díky čemuž jsem si připadala zvlášť milovaná. „Takže neměj obavy, všechno půjde hladce,“ uzavřel debatu. A spokojeně dojedl hovězí po burgundsku. Přikývla jsem.

Jenže to, že by měli prověřovat moji rodinu, mě bůhví proč znepokojilo. Nejenže se mi pořád vkrádaly do mysli tísnivé představy, jako by někde v periferním vidění číhaly mlhavé přeludy, ale když jsem se jim pokusila postavit čelem, zpravidla se stáhly do nějakých tmavých koutů, odkud pocházely. Rychle jsem si lokla červeného vína, abych je zaplašila a uklidnila se.

Krátce poté jsme jeli navštívit moji matku do Westchesteru. Jednoho časného rána si James šel zahrát tenis s ka-

marádem, který bydlel poblíž, a já se rozhodla zbavit se úzkosti, která ve mně pořád hlodala. Pověděla jsem matce o té nabídce práce a šla jsem rovnou k věci. Zeptala jsem se: „Má naše rodina nějaké kostlivce ve skříni?“

Zarazilo mě, že se začervenala a pohlédla stranou. Vypadala trochu provinile, ale pak se vzpamatovala a odpověděla: „Ani ne. Rozhodně ne za *tvého* života. Ale proč by James chtěl jít do Washingtonu? Tvoji bratři mají za to, že Carter je kvůli té krizi s rukojmími v pěkné bryndě.“

Moji starší bratři měli obvykle při večeři na Den děkuvzdání ve zvyku pronášet podobně chmurná proroctví. Dneska už musím souhlasit, že doba skutečně nebyla příznivá. Ale v tu chvíli mi nedělala starosti politika; šlo mi o rodinnou historii. Pokusila jsem se od matky vyzvědět víc, ale znala jsem ji dost dobře na to, abych věděla, že se mi to nepovede.

A navíc ve mně ten její rychlý úhybný pohled zase zažehl jiskřičku úzkosti. Tentokrát už jsem ale byla odhodlaná přijít tomu na kloub. A hned jak matka odešla ke kadeřnici, usoudila jsem, že jediný člověk, který mi může pomoci, je moje kmotra. Bydlela hned vedle, v malé enklávě u moře tvořené pouhými čtyřmi domy na mrňavém výběžku půdy s výhledem na longislandský průliv. Naši příbuzní se sem odstěhovali po letech života v Greenwich Village.

Znala jsem každý centimetr místních dvorků, kde jsem si hrávala s bratranci a sestřenicemi, a každé zákoutí malé zátoky, kde jsem se naučila plavat ve slané vodě. Samozřejmě postupem času, kdy jsem studovala a dospívala v Evropě, vzpomínky bledly a vytrácely se podobně jako odliv, který ustupuje zpátky do moře.

Ale když jsem teď šla přes trávníky a po oblázkové příjezdové cestě ke kmotrčinu domu, všechny vzpomínky se mi vracely. Znovu jsem se cítila jako malá holka, nakukovala

jsem do arkýřových oken její jídelny na velký starodávný stůl, kde předsedala tajemným schůzkám s matkou a mými dvěma tetami. Pořád je vidím s hlavami u sebe, jak něco dojednávají tichými spikleneckými hlasy a umlkají pokaždé, když do pokoje vběhnou děti.

S bratrance i sestřenicemi jsme vždycky mluvili o ženách v naší rodině jako o „kmotrách“. Když mi bylo deset, zbožňovala jsem staré řecké a římské báje a pověsti a měla jsem období, kdy jsem si představovala, že kmotry jsou bohyně v přestrojení.

Dokonce i jejich jména mi zněla bájně: *Filomena, Lucy, Amie, Petrina*. Čtyři mocné čarodějky kující pikle nad kotlíkem, v němž vařily kouzelný lektvar. Už samotný fakt, že tyhle čtyři švagrové šly svým dětem vzájemně za kmotry, dává člověku představu, jak uzavřená naše rodina tehdy byla. Věřily, že cizí lidé představují nebezpečí a je potřeba k nim přistupovat s podezřením. Ale my děti, podobně jako většina mladých lidí, jsme onu nedůvěru v okolí překonaly, protože jsme věděly, že se potřebujeme rozletět a přes všechny nástrahy si musíme najít své místo ve velkém světě.

Našla jsem svoji kmotru stát na velkorysé verandě jejího viktoriánského domu. Nesla se zpříma a hlavu měla hrdě vztyčenou. Bylo jí něco kolem pětapadesáti let, pleť měla hladkou a smetanovou, téměř bez vrásek, a vlasy, stočené vzadu na hlavě do uzlu, byly dosud tmavé a lesklé. Třebaže už žila v Americe po desetiletí, stále si uchovávala starosvětské evropské manýry. Většině lidí se zdálo, že jim svýma mandlovýma očima vidí hluboko do nitra, což je lekalo. Ale ke mně, své kmotřence, se vždycky chovala laskavě.

„*Buongiorno, cara Nicole,*“ řekla, když jsem ji políbila na tvář.

Z jejího domu byl exkluzivní výhled na snový šedomodrý longislandský průliv. S potěšením jsem si všimla, že na verandě pořád stojí staromódní kovová houpačka, se se-

dákem i opěrákem připomínajícími vrbové pletivo jako u košíků, dost velká pro nás pro obě. Posadily jsme se, zabořily se do polštářů a povídaly si o počasí.

Po chvíli dala na svůj instinkt a zeptala se mě: „Co potřebuješ, Nicole?“

Znovu se ve mně vzedmula neblahá předtucha projevující se mrazením v kostech, pocit, který jsem nedokázala pochopit. Třeba ve všech rodinách existuje nějaké tajemství, nevím. Problém je v tom, že člověk nemůže zapomenout na něco, co nikdy pořádně nevěděl. Napadlo mě, že už nikdy nebudu mít lepší příležitost, abych se jí mohla svěřit se svými vnitřními démony.

Řekla jsem jí o Jamesově nabídce důležité práce a o možnosti, že budou prověřovat naši minulost. Třebaže se její výraz nezměnil, slyšela jsem, jak rychle a tiše vydechla. To mi stačilo, abych si ujasnila, že jsem udělala dobře, když jsem sem přijela a začala se vyptávat. Upřeně jsem se na ni dívala, ačkoli několik prvních minut jen mlčela.

„Prosím, kmotříčko,“ naléhala jsem. „Ať je to, co chce, vážně to teď potřebuju vědět.“

Jemně mě varovala: „Zatáhneš za jednu nit a rozpadne se ti celé předivo.“

Ač to bylo divné, působila dojemem, jako by celý život čekala, až jí takovou otázku položím. Nakonec prohlásila: „Tak dobrá. Jen proto, že jsi to ty, Nicole. Ale něco z toho, co si dneska řekneme, musí zůstat jen mezi námi.“ A suše dodala: „Nebo aspoň počkej, až umřu, než se o tom někomu zmíníš. A věř, že na onen svět nijak nespěchám.“

Přikývla jsem a kmotra se zamyslela: „Tak kde začneme?“

Zhluboka jsem se nadechla. Všechno, co souviselo s kmotrami, bylo tak tajemné. Kým byly, než se staly kmotrami? Zřídka kdy mluvily o svém dětství, zlehka, ale neoblomně odbývaly naše otázky, dokud jsme s bratrance a sestřenicemi nepochopili, že minulost se skrývá za neprostupnou

cihlovou zdí a nijak do ní nemůžeme nahlédnout. Ale co to bylo za tajnosti, které je celou dobu spojovaly? Byly zdrojem mých dětských strachů? Tušila jsem, že v těch stínech číhá násilí a další zlé věci, ale nepřipouštěla jsem si je, dokonce ani sama před sebou.

Ukázalo se, že moje kmotra měla pravdu. Jen jsem zatáhla za jednu nitku a musela jsem klást jednu otázku za druhou. A tak jsem nakonec poskládala celý příběh.

PRVNÍ KNIHA

TŘICÁTÁ LÉTA

FILOMENA

Santa Marinella, Itálie, 1934

Matka držela Filomenu pevně za ruku, zatímco čekaly na nástupišti, až vlak vjede do stanice.

„Přestaň tu poskakovat, Filomeno, nebo spadneš a rozbiješ si nos!“ napomínala ji maminka a pevně jí pod bradou utáhla stuhu kloboučku se širokou krempou.

Filomena se pokoušela stát klidně, ale nikdy předtím na nádraží nebyla, natož aby nastupovala do vlaku, a tak jí srdce překypovalo vzrušením jako rybce, která na jaře radostně vyskakuje z vody. Její otec rybám vždycky zpíval, když roztahoval sítě. „Jak dlouho pojedeme?“ chtěla vědět, celá napnutá.

„Spoustu hodin, spoustu,“ odpověděla maminka.

Vzbudila Filomenu ráno hodně brzy, jako kdyby byly Vánoce, přiměla ji, aby si oblékla svoje nejlepší šaty, kabát, klobouk i boty, a řekla jí: „Jedeme navštívit moc důležitou rodinnou přítelkyni.“ A jako by to nestačilo, dala jí k snídani k obvyklému chlebu a mléku ještě celé vařené vejce a další jí strčila do kapsy kabátu.